

fremholde. Her er det, jeg har sagt, at naar vi har Pligt til at deltage i økonomiske Sanktioner, saa er der jo — hvad der ogsaa kom frem paa Mødet i Genève i Aar — næsten, kan man sige, faktisk Krigstilstand, og netop i saadanne Tilfælde gælder det, at har vi ikke en nogenlunde stærk Vagt ved Grænsen, saa kan vi være aldeles overbevist om, at vi, naar vi er inde i en saadan alvorlig Situation, kan risikere det værste i Retning af, at man fra andre Lande selv foretager Proviantering i vort Land. Og det er netop efter min Mening den Opgave, vort Forsvar bl. a. har, at vi med Magt maa vise de Bander tilbage, som i en saadan Krigssituation vil søge at trænge ind over vore Grænser. Lige meget, hvor man saa vender sig hen, er det akkurat de samme Udtalelser, der kommer frem, og derfor er det, som sagt, en ny udenrigspolitisk Æra, der er indledet gennem de Udtalelser og gennem de Fortolkninger, som den højtærede Udenrigsminister her fremkom med, da han for et Øjeblik siden holdt sit Foredrag. Der er ikke een ansvarlig Statsmand i de smaa Lande, som vi maa sammenligne os med, Svejts, Holland, Belgien, de nordiske Lande Norge og Sverige, der vil staa op og holde en lignende Tale som den, den højtærede Udenrigsminister her har holdt for os i Aften. Nu er det meget godt med de forskellige Bestemmelser og Paragraffer, der — det være indrømmet — kan fortolkes, kan strækkes ud og ind, men det, der er af afgørende Betydning, er at faa at vide: Hvorledes ser man paa disse Spørgsmaal i andre smaa Lande, som vi nødvendigvis maa sammenligne os med, hvilke Udtalelser fremsættes der der, ikke alene af Folkeretslærere, men af de ledende Statsmænd?

Efter min Mening har det endnu større Betydning at høre, hvad de ledende Statsmænd, Udenrigsministre og Statsministre, i disse smaa Lande har at sige netop om disse Forhold. Vi har jo faaet en Række af Citater her; jeg ønsker ikke at forøge den, jeg synes egentlig, vi har faaet tilstrækkeligt. Men vi har vist heller ikke faaet for mange, for det gælder netop om at belyse, hvorledes man ser paa disse Spørgsmaal i tilsvarende Lande, Lande af Danmarks Størrelse. Og det, som er af større Betydning end dette, hvorledes man kan fortolke en enkelt Paragraf, er det, der gaar gennem disse Statsmænds Udtalelser, og som kom frem i Genève i Aar: Hjælp dig selv først og fremmest — selvfølgelig, det kan enhver almindelig, sundt tænkende Mand og Kvinde forstaa —, hjælp først og fremmest dig selv, saa vil Folkeforbundet hjælpe dig. Det tror

jeg, som sagt, er mere værd end at forsøge paa Fortolkninger i den ene og den anden Retning af, hvorledes Paragrafferne skal forstaaes. Vi har jo hørt — og jeg synes dog, det kan være af Betydning, ikke mindst netop her — Udtalelser fra Statsmænd i de nordiske Lande om, at det kan blive en Fare, ikke alene for os selv, men for vore nærmeste Omgivelser, om vi bliver fuldstændig afrustet. Og her kan det ikke nytte at sige, at det, at et eller andet konservativt Blad har skrevet dette eller hint, ikke betyder noget, thi man kan næsten sige, at hele Pressen udenfor den socialdemokratiske, ja, enkelte Steder ogsaa den socialdemokratiske, at alle de ledende Blade i Virkeligheden er fuldstændig enige med Hensyn til disse Udtalelser. Man skulde dog tro, at det maatte kunne gøre noget Indtryk, og at der var Grund for os til at lytte lidt efter, hvad der i den Henseende kommer frem i den store betydende Presse i disse Lande. Der er sagt meget betegnende i den norske Forsvarskommissions Betænkning, at det er ikke synderlig ærefuldt at ville høste alle Fordele af at være Medlem af Folkenes Forbund, men i størst mulig Udstrækning vil søge at unddrage sig de Byrder, som Forbundspagten paalægger ethvert af Forbundets Medlemmer. Paa alle andre Omraader gør vi vor yderste Flid — Vanskelighederne er store, men vi gør vor yderste Flid for, at vi stadig kan komme videre i det nordiske Samarbejde, og der er her adskillige Resultater at opvise. Og jeg har fremdeles den Tro, at en meget stor, ja, den største Del af den danske Befolkning virkelig ønsker, at man paa alle Omraader maa komme ind i Samarbejde og maa tage Hensyn til hinanden indenfor de nordiske Landes Kreds.

Hvor meget det nu maa fremgaa af den Tale, jeg holdt forleden som Ordfører for mit Parti, saa spørger det ærede Medlem Hr. P. Munch alligevel stadig energisk, hvilke Opgaver Forsvaret af 1922 skal løse. Jeg har allerede nævnt en af Opgaverne, nemlig at vi skal være paa Vagt, naar der, hvor der bliver Tale om økonomiske Sanktioner, bliver Fare for, at man vil forcere vore Grænser. Derfor skal vi have en stærk Vagt ved vore Grænser. Det var ogsaa en af de Opgaver, der var til Stede under Krigen, hvor det ærede Medlem som Forsvarsminister ikke havde Skibe nok, men der maatte købes eller sættes Kraft ind paa Bygningen af flere. Vi skal staa Vagt ved vore Kyster og vore Grænser. Jeg har nævnt den Uro og Gæring, der er i vort sydlige Naboland, og jeg vil antage, at det